

Ни је нео-бич-но да у раз-ли-чи-тим др-жа-ва-ма је-дан књи-жев-ни је-зик има раз-ли-чит ста-тус: да у јед-ној бу-де ве-ћин-ски а у дру-гој ма-њин-ски. Али је сва-ка-ко ви-ше не-го нео-бич-но – да је-дан је-зик исто-вре-ме-но у ис-тој др-жа-ви бу-де и ве-ћин-ски и ма-њин-ски. Та-кве при-ме-ре (со-цио)лин-гви-стич-ка ли-те-ра-ту-ра, ко-ли-ко нам је по-зна-то, и не бе-ле-жи. Ка-ко би их и бе-ле-жи-ла, кад су они сво-је-вр-сна не-га-ци-ја свих лин-гви-стич-ких и со-ци-о-лин-гви-стич-ких за-ко-ни-то-сти. Али, ето, та-кав је слу-чај са срп-ским је-зи-ком.

